

A Tour That Never Really Ends

May 5, 2013

Een tour die eigenlijk nooit echt eindigt

Ambassadeur Howard Gutman
Chief of Mission Residence
5 mei, 2013

Mijnheer de Eerste Minister, beste burgemeesters, dear friends, beste vrienden, chers amis. Bonjour. Goede middag.

Nederlands is niet gemakkelijk voor mij; het is heel moeilijk. Et mon français est mauvais aussi. J'étudie les deux langues, un jour le français et l'autre Nederlands, mais je vais continuer en anglais.

Michelle en ik willen jullie graag welkom heten bij ons thuis, ook Amerika's huis hier in België. Ik ben deze tour begonnen in 2009 om verandering te brengen. Ik heb het beëindigd omdat ik het geweldig vond.

We hebben in het verleden een zeer hechte samenwerking gekend wegens de twee wereldoorlogen, maar samenwerkingen kunnen niet altijd als vanzelfsprekend worden beschouwd. Toen we in 2009 aankwamen, wisten we dat we het beter konden doen, we wisten dat we het beter moesten doen. Opiniepeilingen toonden aan dat er voor elke Belgische voorstander van het Amerikaanse beleid, acht tegenstanders waren. We hebben onze tijden van spanning gehad –of het nu ging over het sluiten van de haven van Antwerpen voor Amerikaanse schepen, of het weigeren van Amerikaanse vliegtuigen in het Belgische luchtruim, of zelfs mogelijke aanklachten in België tegenover onze defensie ambtenaren. Ik was het bovendien ook gewoon beu om naar Europa te komen als toerist zonder mijn Boston Red Sox T-shirt te kunnen dragen of met mijn open gidsboekje rond te lopen waardoor iedereen meteen kon zien dat ik een Amerikaan was. Amerikaanse organisaties in Europa moesten weer met trots kunnen teruggrijpen naar hun afkomst.

Ik wist dat men de wederopbouw van de samenwerking in het Lambertmont en het parlement kon bespreken, maar het vertrouwen was vooral zoek bij de mensen. We moesten de samenwerking met de mensen heropbouwen.

En zo zijn we aan onze opdracht begonnen, door te beloven dat we elke stad, gemeente en dorp in België zouden bezoeken.

Maar om eerlijk te zijn kwam de verandering er al met President Obama en Minister van Buitenlandse Zaken Clinton. De "8 tegen 1" ongunstige peiling veranderde in 2010 en 2011 en in 2012 eindigde België op de eerste plaats wat de stijgende gunstigheid ten opzichte van de Verenigde Staten betreft. We staan schouder aan schouder in Afghanistan, we beschermen samen de mensenrechten in Libië, we bespreken samen hoe we een veiligere en welvarendere toekomst kunnen bieden in Centraal Afrika, we houden een oogje in het zeil voor elkaar zodat terreur ons niet zou bedreigen, en zoveel meer.

Zoals ik al zei, ook al begon ik met deze tour in 2009 om iets te veranderen, ik beëindigde het omdat

ik het geweldig vond. Ik hield van mijn eerste bezoek, aan Charleroi, waar een brandweerman op pensioen ging na meer dan 30 jaar dienst en me zijn helm gaf, voor mijn land. Ik hield van mijn tweede bezoek de volgende dag, aan Mechelen, waar een jonge Belgische student, recent naar hier geëmigreerd, me vragen stelde over Amerikaanse militaire agressie. Sommige Belgen reageerden geschokt, maar ik vond het heerlijk, want ik wist dat het gesprek eindelijk gestart was. Ik heb al 4 jaar van dat gesprek genoten en beide landen zijn er beter door geworden.

We hielden van jullie steden, met de handel van het dagelijkse leven, ten midden van historische pracht. Van Brugge tot Gent, Antwerpen, Ieper, Kortrijk en Hasselt, tot Brussel, Charleroi, Luik, Namen, La Louvière en Dinant en zoveel meer.

We hielden van jullie folklore, jullie carnavals, jullie reuzen en jullie feesten, van Aalst, Dendermonde, Eeklo, vissers op paarden, de Meyboom en de ommegang, tot Binche, Ath, Malmedy, Stavelot, de Doudou en zoveel meer.

We hielden ervan bij te leren op jullie universiteiten, van Leuven tot Louvain-La-Neuve, Gent, Antwerpen, Namen, Luik, Mons, de universiteiten in Brussel en meer.

We hielden ervan jullie religieuze gemeenschappen te bezoeken, van de aartsbisschop en de glorieuze kerken, tot vermoedelijk elke synagoge in België, tot de moskeeën in het Jubelpark, Beringen, en Verviers, tot de Sikh Gurdwara in Luik en zoveel meer.

Ik zou ook graag de studenten van Serge Creuz in Molenbeek willen bedanken, die van alle uithoeken van onze wereld komen, met meisjes die hoofddoeken dragen en jongens die Mohammed heten. Ze zongen het Amerikaanse en het Belgische volkslied, met het hand op het hart.

We hielden van de prachtige kust, van Koksijde tot Knokke, en van de Ardennen, wandelend door de straten van Durbuy, kajakkend in Coe en de vele plaatsen er tussenin.

De burgemeesters kan ik maar niet genoeg bedanken voor hun planning en hun constante zorg ... en ik ben erg dol op het monument ter ere van ons bezoek dat nu in Buggenhout staat.

Maar we hielden vooral van de mensen ... de Belgen in het noorden, het zuiden, het oosten en het westen. Belgen die ons vertelden over hun genegenheid voor onze president en ons land; Belgen die met ons hun avonturen deelden over hun studies of over hun reizen in de Verenigde Staten, over hun familieleden die daar nu verblijven, en die ons zaken bijgeleerd hebben over de rol van Amerika tijdens de wereldoorlogen. Belgen die Amerikaanse graven geadopteerd hebben en die naar onze Memorialweekendvieringen komen en die elke avond paraat staan voor de Last Post. Belgen die Michelle en mij het gevoel gaven dat we thuis waren.

En nog een uitzonderlijke dankjewel aan een uitzonderlijke ambassade. Om te beginnen aan Brian Dick, die elk bezoek voorbereidde en telkens meeging, aan Serge Vandendriessche die alles fotografeerde – ze hebben ontelbare weekends opgegeven hiervoor. Tania, Jason en Jacqueline voor het leiden van 's werelds beste bureau in publieke diplomatie en aan Dick Eason en Rob Faucher, Deputy Chiefs of Mission die ontzettend goed weten waar ze mee bezig zijn en die daar ook zo goed in zijn dat eender welke ambassadeur goed voor de dag zou komen. Hartelijk dank en het allerbeste toegewenst.